

Men det er særlig beklageligt, at 220.000 lønmodtagere på det danske arbejdsmarked fortsat ikke frit kan vælge eller fravælge medlemskab af en fagforening uden at risikere deres levebrød. Det er krænkende, at det forsat er lovligt, at en gruppe af lønmodtagere ikke kan få ansættelse eller kan blive afskediget, fordi de ikke ønsker at være medlem af en bestemt forening. Sådanne tilstande burde ikke være lovlige på det danske arbejdsmarked anno 2003.

Venstre og Det Konservative Folkeparti står imidlertid ved det, som regeringen har lovet i regeringsgrundlaget. Derfor vil regeringspartierne fortsat arbejde på at sikre foreningsfriheden.

Et *tredje mindretal* i udvalget (DF) kan ikke på det nuværende grundlag støtte lovforslaget. Der er 2 hovedårsager hertil:

Beslutningsforslaget, der ligger til grund for lovforslaget, har Dansk Folkeparti, som det også har været fremført i debatten, været medforslagsstiller til, jf. folketingsbeslutning af 14. maj 2002 (B 47 fra folketingsåret 2001-02, 2. samling). Det gik på en generel afskaffelse af eksklusivaftaler.

Lovforslaget går ud på en ensidig afskaffelse – kun for lønmodtagere. Det finder Dansk Folkeparti uacceptabelt. Dansk Folkeparti ønsker fortsat et opgør med eksklusivaftaler, men ikke gennemført som et ideologisk korstog imod fagbevægelsen. Derfor bør et indgreb rette sig generelt mod eksklusivaftaler.

Dansk Folkeparti har i forbindelse med udvidelsen af EU mod øst ønsket en 7-års overgangsordning for arbejdskraftens frie bevægelse. Dansk Folkeparti har fremsat beslutningsforslag nr. B 56 herom i indeværende folketingsår. Regeringens foreløbige svar herpå er at arbejde med en sikkerhedsmekanisme, der skal søge at dæmme op for utilsigtet tilstrømning af arbejdskraft fra Østeuropa, og en sikring af det danske sociale system.

Det er p.t. fuldstændig uklart, hvad der kommer til at ske på dette område. Da disse problemer ikke bliver afklaret, før Folketinget slutter den nuværende samling, kan Dansk Folkeparti heller ikke af denne grund p.t. støtte lovforslaget.

Et *fjerde mindretal* i udvalget (KRF) finder, at medlemskab af en bestemt faglig organisation aldrig må gøres til en betingelse for erhvervsvirke. Såvel retten til at danne organisationer som retten til at stå udenfor organisationer skal være uantastelig. Enhver form for eksklusivaftaler skal derfor forbydes.

Kristeligt Folkeparti støttede derfor lovforslag nr. L 120, som er en udmøntning af beslutningsforslag fra den 14. maj 2002, hvor Kristeligt Folkeparti og Dansk Folkeparti opnåede flertal til at pålægge regeringen at komme med forslag til afskaffelse af eksklusivaftalerne. Med lovforslag nr. L 120 ville et flertal bestående af Venstre, Det Konservative Folkeparti, Dansk Folkeparti og Kristeligt Folkeparti kunne sikre, at enhver arbejdsgiver og enhver arbejdstager har frihed til at melde sig ind i arbejdsgiverforeninger og fagforeninger eller at undlade at gøre det, uden at det må komme den pågældende personligt eller erhvervsmæssigt til skade.

Kristeligt Folkeparti må derfor med stor skuffelse konstatere, at Dansk Folkeparti siden har valgt at løbe fra aftalen. Dette er efter Kristeligt Folkepartis opfattelse pinligt for Dansk Folkepartis troværdighed – og stærkt beklageligt for det frie arbejdsmarked. For et år siden deltog Dansk Folkeparti i kampen mod eksklusivaftalerne med høj bannerføring, men nu kan partiet pludselig ikke længere gå ind for det forslag, som de selv har været medforslagsstillere på.

Kristeligt Folkeparti beklager, at der ikke kunne samles flertal for lovforslag nr. L 120, men vil fortsat arbejde for at sikre friheden på det danske arbejdsmarked.

P. u. v.

JENS VIBJERG

formand